

ASPALDIKOA

Patxi Etxeberria, S. I.

Arrietaberriko alaba zaarrenak aurra izan zuen. Mutikotxoa. Amonaren isillean. Bestela onek ittoko zuen neska eta ama lasaka. Auzoko agintariekin itz-egin ondoren (askotxo itz-egin ere bai, zoritxarrez), aurra erriko apaizarena zala esanez asi ziran. Bai ari eraman ere.

Goi-Goikoak egunero itz-egiten zion aguretxo agurgarriak auxe besterik ez zuen esan: Ongi da! Ongi da!

Auzo guztian izugarritzko erasoak sortu zan. Ziotelarik: Zer apaiz gartatu zaigu? Olakorik! Eta eliztar asko ies abittu ziran. Aldameneko elizatara ioaten. Eskerrak orduan egunero berrilaririk ez zala.

Ama berri oni, etxean zuen amona il zitzaion. Ongi zekian, iankozko gizonak etxekandere ona aukeratu zuela, eta mutikotxoa ari utzi zion azi zezan. Eralkizun guztiak ordainduko zizkiola: illero artu-emanekoak garbi-garbi zeramazten.

Ama, beti ere ama izan, eta gure neska lasakari ere bere semea etxera eramatea gogoratu zitzaion. Lenago bezela auzoko agintariekin apaiz agurgarriarengana agertu ziran, mutikoa bere amari itzuli zizaiola esanez. Oraingoan ere gizon iankotia besterik ez zuen esan; **ONGI DA! ONGI DA!**

1986.III.13